

ὀλίγοι ἐγνώρισαν, ἦτο τόσοσιν μεγάλη, ὅσον καὶ ἡ διάνοιά του, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐγνώρισαν!»

* *

Αἱ ἰδέαι ἤρχισαν νὰ συρρέουν. Ὅλα αὐτὰ ἀναβράζουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Εὐρέθην διὰ μιᾶς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Γκαίτε, ὁ ὅποτος μένει ὅπως τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι εἶνε ἀκόμη τὰ τελευταῖα ἱατρικὰ του. ὦ! δύο τρεῖς ὥρας νὰ σκέπτομαι, νὰ γράφω διὰ τὸν Γκαίτε! Τί εὐτυχία! Αὐτὸ εἶνε εἶδος νεοπλατωνικῆς ἐκστάσεως, εἶδος προσεγγίσεως πρὸς τὸ θεῖον!..

Μὲ διακόπτει βιαίως κτύπημα εἰς τὴν θύραν. Φέρουν μίαν ἐπιστολὴν καὶ ζητοῦν ἀμέσως ἀπάντησιν. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἡμερολογίου μ' ἐρωτᾷ ἂν ἔχω ἐπὶ τέλους ἔτοιμον τὸ ἄρθρον μου.

ὦ! Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα. Ἦρπασα νευρικῶς ἐν φύλλον ἐπιστολικοῦ χάρτου καὶ ἐχάραξα μὲ χονδρὰ ὀργίλα καὶ ἀπηλπισμένα γράμματα: «Ὁχι, φίλε μου, δὲν τὸ ἔγραψα, καὶ δὲν θὰ τὸ γράψω τὸ ἄρθρον μου».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Εξαιροῦνται ἢ ἐξαδέλφες....

Θεωρία εἰς τοὺς νεοσυλλέκτους ἐν τῇ στρατῶν.

Ὁ λοχίας. — Σήμερις κυργιακὴ ἵνι ἔξουδους. Προυσέξτε, οὐρὲ κακόμ'ρα κουθόνια, μὴν τύχη κὶ πάτι κὶ βγάλτι τὰ μάτια σας μὲ τίποτις παληουγυναῖκες, δῶθεσ — κείθεσ — εἰς τοὺν δημόσιον πιρίπατον, γιατί σᾶς πῆρι ὁ διάουλος κὶ σᾶς σήκουσι!... Παριχτὸς ἂν ἴνι.... ἱξαδέλφες σας!

Οἱ νεοσύλλεκτοι...!! [Μένουν σύμφωνοι καὶ ... κόκκαλο!]